

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (penktoji kolegija) SPRENDIMAS

2021 m. liepos 8 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Geležinkelių transportas – Geležinkelių infrastruktūros pajėgumų paskirstymas ir mokesčių už naudojimąsi geležinkelių infrastruktūra rinkimas – Direktyva 2001/14/EB – 4 straipsnio 5 dalis – Mokesčių rinkimas – 30 straipsnis – Nacionalinė reguliavimo institucija, atsakinga už infrastruktūros mokesčių atitikties šiai direktyvai užtikrinimą – Infrastruktūros valdytojo ir geležinkelio įmonės sutartis dėl infrastruktūros naudojimo – Netinkamas perkėlimas – Valstybės atsakomybė – Reikalavimas atlyginti žalą su palūkanomis – Pirmesnis kreipimasis į nacionalinę reguliavimo instituciją“

Byloje C-120/20

dėl *Sąd Najwyższy* (Aukščiausiasis Teismas, Lenkija) 2019 m. lapkričio 28 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2020 m. kovo 3 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Koleje Mazowieckie – KM sp. z o.o.

prieš

Skarb Państwa – Minister Infrastruktury i Budownictwa obecnie Minister Infrastruktury i Prezes Urzędu Transportu Kolejowego,

PKP Polskie Linie Kolejowe S.A.,

dalyvaujant

Rzecznik Praw Obywatelskich (RPO),

TEISINGUMO TEISMAS (penktoji kolegija),

kurių sudaro kolegijos pirmininkas E. Regan, teisėjai M. Ilešič, E. Juhász (pranešėjas), C. Lycourgos ir I. Jarukaitis,

generalinis advokatas E. Tanchev,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

* Proceso kalba: lenkų.

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- *Koleje Mazowieckie – KM sp. z o.o.*, atstovaujamos *advokat* P. Duda,
- *Skarb Państwa – Minister Infrastruktury i Budownictwa obecnie Minister Infrastruktury i Prezes Urzędu Transportu Kolejowego*, atstovaujamas P. Dobroczek,
- *PKP Polskie Linie Kolejowe S.A.*, atstovaujamos *advokat* J. Kowalczyk ir *radcowie prawni* C. Wiśniewski ir M. Szrajer,
- Lenkijos vyriausybės, atstovaujamos B. Majczyna,
- Ispanijos vyriausybės, atstovaujamos J. Rodríguez de la Rúa Puig,
- Europos Komisijos, atstovaujamos W. Mölls, P. J. O. Van Nuffel, C. Vrignon ir B. Sasinowska,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2001 m. vasario 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/14/EB dėl geležinkelių infrastruktūros pajėgumų paskirstymo, mokesčių už naudojimąsi geležinkelių infrastruktūra ėmimo ir saugos sertifikavimo (OL L 75, 2001, p. 29; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 7 sk., 5 t., p. 404), iš dalies pakeistos 2007 m. spalio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2007/58/EB (OL L 315, 2007, p. 44) (toliau – Direktyva 2001/14), 4 straipsnio 5 dalies ir 30 straipsnio 1–3, 5 ir 6 dalių išaiškinimo.
- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant *Koleje Mazowieckie – KM sp. z o.o.* (toliau – KM) ginčą su *Skarb Państwa – Minister Infrastruktury i Budownictwa obecnie Minister Infrastruktury i Prezes Urzędu Transportu Kolejowego* (Valstybės įždas, atstovaujamas infrastruktūros ir statybų ministro (dabar – infrastruktūros ministras) ir Geležinkelių transporto tarnybos (toliau – UTK), Lenkija, pirmininko) ir *PKP Polskie Linie Kolejowe S.A.* (toliau – PKP PLK) dėl KM reikalavimo atlyginti žalą su palūkanomis, patirtą dėl netinkamos Direktyvos 2001/14 perkėlimo.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

- 3 Direktyvos 2001/14 11, 16 ir 46 konstatuojamosiose dalyse nurodyta:

„(11) Mokesčių ėmimo ir pajėgumų paskirstymo sistemos turėtų visoms įmonėms užtikrinti vienodą ir nediskriminacinę prieigą prie infrastruktūros ir kiek galima labiau siekti teisingai ir nediskriminuojant patenkinti visų naudotojų ir vežimo rūšių poreikius.

<...>

(16) Mokesčių ėmimo ir pajėgumų paskirstymo sistemos turėtų sudaryti sąlygas sąžiningai konkurencijai teikiant geležinkelių paslaugas.

<...>

(46) Kad geležinkelių infrastruktūra būtų veiksmingai valdoma bei tinkamai ir nediskriminuojant naudojama, reikia įsteigti reguliavimo instituciją, kuri nepaisant nagrinėjimo teismine tvarka galimybės kaip apeliacinis organas prižiūrėtų šių Bendrijos taisyklių ir teisės aktų taikymą.“

4 Šios direktyvos 2 straipsnyje „Apibrėžimai“ nustatyta:

„Šioje direktyvoje:

<...>

b) „pareiškėjas“ – licencijuota geležinkelio įmonė ir (arba) tarptautinė geležinkelio įmonių grupė, o valstybėse narėse, kuriose tokia galimybė numatyta, – kiti fiziniai ir (arba) juridiniai asmenys [ar subjektai], kurie, norėdami teikti viešąsias paslaugas ar turėdami komercinių interesų, pageidauja įsigyti infrastruktūros pajėgumų geležinkelių transporto paslaugoms jų atitinkamose teritorijose teikti, pavyzdžiui, [1969 m. birželio 26 d. Tarybos reglamente (EEB) Nr. 1191/69 dėl valstybių narių veiksmų, susijusių išipareigojimais, neatskiriamais nuo viešosios paslaugos geležinkelio, kelių ir vidaus vandenų transporto srityje sąvokos (OL L 156, 1969, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 7 sk., 1 t., p. 19)] apibrėžtos viešosios valdžios institucijos, taip pat siuntėjai, ekspeditoriai ir kombinuoto susisiekimo operatoriai;

<...>

f) „pamatinis susitarimas“ – viešąja ar private teise pagrįstas teisiškai įpareigojantis bendro pobūdžio susitarimas, nustatantis pareiškėjo ir infrastruktūros valdytojo arba pajėgumų paskirstymo įstaigos teises ir pareigas dėl infrastruktūros pajėgumų paskirstymo ir mokesčių ėmimo per ilgesnį negu vieną tarnybinio traukinių tvarkaraščio galiojimo laikotarpį;

<...>

h) „infrastruktūros valdytojas“ – bet kuri įstaiga ar įmonė, visų pirma atsakinga už geležinkelių infrastruktūros sukūrimą ir priežiūrą. Infrastruktūros valdytojas taip pat gali vykdyti infrastruktūros kontrolės ir saugos sistemų tvarkymo funkcijas. Infrastruktūros valdytojo funkcijos tinkle arba tinklo dalyje gali būti paskirtos įvairioms įstaigoms ar įmonėms;

i) „tinklas“ – visa geležinkelių infrastruktūra, kuri priklauso ir (arba) kurią valdo infrastruktūros valdytojas;

<...>

k) „geležinkelio įmonė“ – bet kuri pagal taikytinus Bendrijos teisės aktus licencijuota valstybinė arba privati įmonė, kurios pagrindinė veikla – teikti prekių ir (arba) keleivių vežimo geležinkeliais paslaugas, tuo atveju, kai ta įmonė užtikrina trauką; ši nuostata taip pat taikoma tik trauką teikiančioms įmonėms;

l) „traukinio linija“ – infrastruktūros pajėgumai, reikalingi tam, kad tam tikru laiku traukinys galėtų važiuoti tarp dviejų vietovių;

<...>“

5 Direktyvos 2001/14 II skyrius „Infrastruktūros mokesčiai“ apima jos 4–12 straipsnius.

6 Minėtos direktyvos 4 straipsnyje „Mokesčių įvedimas, nustatymas ir surinkimas“ numatyta:

„1. Valstybės narės, laikydamosi Direktyvos 91/440/EEB 4 straipsnyje nustatyto valdymo nepriklausomumo principo, nustato mokesčių ėmimo sistemą.

Laikydamosi minėtos valdymo nepriklausomumo sąlygos, valstybės narės taip pat nustato konkrečias mokesčių ėmimo taisykles arba suteikia tokias galias infrastruktūros valdytojui. Mokesčius už naudojimąsi infrastruktūra nustato ir juos surenka infrastruktūros valdytojas.

<...>

5. Infrastruktūros valdytojai užtikrina, kad taikant mokesčių ėmimo sistemą įvairioms geležinkelio įmonėms, panašioje rinkos dalyje teikiančioms lygiaverčio pobūdžio paslaugas, būtų nustatomi lygiaverčiai ir nediskriminuojantys mokesčiai ir kad faktiškai taikomi mokesčiai atitiktų tinklo nuostatuose nustatytas taisykles.

<...>“

7 Šios direktyvos 6 straipsnio „Infrastruktūros išlaidos ir apskaita“ 2 dalyje nustatyta:

„Tinkamai atsižvelgiant į saugą bei infrastruktūros paslaugų teikimo kokybės išlaikymą ir gerinimą, infrastruktūros valdytojai skatinami mažinti infrastruktūros teikimo išlaidas ir prieigos prie geležinkelių infrastruktūros mokesčių dydį.“

8 Direktyvos 2001/14 7 straipsnio „Mokesčių ėmimo principai“ 2–3 dalyse nurodyta:

„2. Valstybės narės gali reikalauti, kad infrastruktūros valdytojas teiktų visą reikalingą informaciją apie taikomus mokesčius. Dėl to infrastruktūros valdytojas privalo galėti pagrįsti, kad infrastruktūros mokesčiai, kuriuos kiekvienas operatorius turi sumokėti pagal jam pagal 4–12 straipsnius pateiktas sąskaitas, atitiktų metodologiją, taisykles ir tam tikrais atvejais tinklo nuostatuose nustatytas skaičiavimo sistemas.

3. Nepažeidžiant šio straipsnio 4 ar 5 dalies arba 8 straipsnio nuostatų už minimalų prieigos paketą ir prieigą prie geležinkelių infrastruktūros objektų nustatomi mokesčiai turi būti lygūs išlaidoms, tiesiogiai turėtoms dėl tam tikros vežimo geležinkeliais paslaugos.“

9 Šios direktyvos 9 straipsnyje „Nuolaidos“ nustatyta:

„1. Nepažeidžiant Sutarties 81, 82, 86 ir 87 straipsnių ir nepaisant šios direktyvos 7 straipsnio 3 dalies, visos mokesčių, kuriuos infrastruktūros valdytojas taiko geležinkelio įmonei už kiekvieną paslaugą, nuolaidos turi atitikti šiame straipsnyje nustatytus kriterijus.

<...>

4. Nuolaidos gali būti siejamos tik su tam tikram infrastruktūros ruožui taikomais mokesčiais.
 5. Panašioms paslaugoms taikomos panašios nuolaidų sistemos.“
- 10 Minėtos direktyvos 30 straipsnyje „Reguliavimo institucija“ nurodyta:
- „1. Nepažeisdamos 21 straipsnio 6 dalies, valstybės narės įsteigia reguliavimo instituciją. Ši institucija, kuria gali būti už transporto reikalus atsakinga ministerija arba bet kokia kita institucija, savo organizacija, sprendimų dėl finansavimo priėmimu, teisine struktūra ir sprendimų priėmimu turi būti nepriklausoma nuo jokio infrastruktūros valdytojo, mokesčius imančios įstaigos, pajėgumus paskirstančios įstaigos ar pareiškėjo. Be to, jos veikla nepriklauso nuo jokios kompetentingos valdžios institucijos, dalyvaujančios viešųjų paslaugų sutarčių sudaryme. Ši įstaiga veikia pagal šiame straipsnyje nurodytus principus, o tai reiškia, kad jos apeliacinės ir reguliavimo funkcijos gali būti paskirtos atskiroms įstaigoms.
2. Pareiškėjas turi teisę skųstis reguliavimo institucijai, jeigu mano, kad su juo buvo neteisingai pasielgta, jis buvo diskriminuojamas arba kaip nors kitaip nukentėjo; svarbiausia pareiškėjas gali apskųsti infrastruktūros valdytojo arba tam tikrais atvejais geležinkelio įmonės priimtus sprendimus dėl:
- <...>
- d) mokesčių ėmimo sistemos;
- e) infrastruktūros mokesčių, kuriuos jis turi arba gali turėti sumokėti, dydžio ar struktūros;
- <...>
3. Reguliavimo įstaiga užtikrina, kad infrastruktūros valdytojo nustatyti mokesčiai atitiktų II skyrių ir būtų nediskriminuojantys. Pareiškėjai ir infrastruktūros valdytojas dėl infrastruktūros mokesčių dydžio derėtis gali tik tuo atveju, jei tas derybas prižiūri reguliavimo įstaiga. Reguliavimo įstaiga įsikiša, jeigu tos derybos gali neatitikti šios direktyvos reikalavimų.
- <...>
5. Dėl kiekvieno skundo reguliavimo institucija privalo priimti sprendimą ir per ne ilgesnį kaip dviejų mėnesių laikotarpį nuo tada, kai gavo visą informaciją imtis veiksmų situacijai ištaisyti.
- Nepaisant šio straipsnio 6 dalies, reguliavimo įstaigos sprendimas yra privalomas visoms šalims, kurioms tas sprendimas taikomas.
- Jeigu pateikiamas skundas dėl atsisakymo skirti infrastruktūros pajėgumų arba dėl sąlygų, kuriomis buvo pasiūlyta skirti pajėgumus, reguliavimo institucija arba patvirtina, kad infrastruktūros valdytojo sprendimas turi likti nepakeistas, arba pareikalauja, kad tas sprendimas būtų pakeistas pagal jos pateiktus nurodymus.
6. Valstybės narės imasi priemonių, reikalingų siekiant užtikrinti, kad reguliavimo institucijos priimti sprendimai galėtų būti peržiūrimi teismine tvarka.“

Lenkijos teisė

- 11 *Kodeks cywilny* (Civilinis kodeksas) (Dz. U. 1964, Nr. 16, 93 pozicija) 417 straipsnyje nustatyta:

„1. Už žalą, padarytą neteisėtu veiksnu ar neveikimu vykdant viešosios valdžios funkcijas, atsako Valstybės išdas, teritorinis savivaldos subjektas ar kitas juridinis asmuo, įstatymuose nustatyta tvarka įgyvendinantis šias funkcijas.

2. Kai viešųjų paslaugų užduočių vykdymas pagal sutartį patikėtas teritoriniam savivaldos subjektui ar kitam juridiniam asmeniui, už padarytą žalą solidariai atsako rangovas ir užsakantysis teritorinis savivaldos subjektas arba Valstybės išdas.“

- 12 Šio kodekso 417¹ straipsnio 1 dalyje numatyta:

„1. Jeigu žala buvo padaryta priėmus norminį aktą, jos atlyginimo galima reikalauti pagal atitinkamą procedūrą konstatavus, kad toks aktas prieštarauja Konstitucijai, ratifikuotai tarptautinei sutarčiai arba įstatymui.

2. Jeigu žala buvo padaryta įsiteisėjusiu teismo sprendimu arba galutiniu sprendimu, jos atlyginimo galima reikalauti pagal atitinkamą procedūrą konstatavus, kad jie prieštarauja teisei, nebent numatyta kitaip. Tai taikoma ir tuo atveju, kai įsiteisėjęs teismo sprendimas arba galutinis sprendimas buvo priimti remiantis Konstitucijai, ratifikuotam tarptautiniam susitarimui ar įstatymui prieštaraujančiu norminiu aktu.

3. Jeigu žala buvo padaryta dėl nepriimto teismo sprendimo arba sprendimo, kuriuos priimti įpareigoja teisės norma, jos atlyginimo galima reikalauti pagal atitinkamą procedūrą konstatavus, kad teismo sprendimo arba sprendimo nepriėmimas prieštarauja teisei, nebent numatyta kitaip.

4. Jeigu žala buvo padaryta dėl nepriimto norminio akto, kurį priimti įpareigoja teisės norma, to akto nepriėmimo prieštaravimą teisei konstatuoja ieškinį dėl žalos atlyginimo nagrinėjantis teismas.“

- 13 Pagrindinės bylos aplinkybėms taikytinos redakcijos 2003 m. kovo 28 d. *Ustawa o transporcie kolejowym* (Geležinkelių transporto įstatymas) (Dz. U., Nr. 86, 789 pozicija) 33 straipsnyje nustatyta:

„1. Valdytojas nustato mokesčių, vežėjų geležinkeliais mokėtinų už naudojimąsi infrastruktūra, dydį.

2. Bazinis mokestis už naudojimąsi geležinkelių infrastruktūra nustatomas atsižvelgiant į valdytojo išlaidas, tiesiogiai patirtas dėl vežėjo teikiamos vežimo geležinkeliais paslaugos.

3. Mokesčių už naudojimąsi geležinkelių infrastruktūra sudaro bazinio mokesčio ir papildomų mokesčių suma.

3a. Nustatydamas bazinį mokestį valdytojas taiko atskirą mokestį už:

- 1) minimalią prieigą prie geležinkelių infrastruktūros, kuri apima šio įstatymo priedo I dalies 1 punkte nurodytas paslaugas;

2) prieigą prie su traukinių priežiūra susijusių įrenginių, kuri apima šio įstatymo priedo I dalies 2 punkte nurodytas paslaugas.“

14 Geležinkelių transporto įstatymo 35 straipsnyje numatyta reglamentavimo įgaliojimus įstatymu deleguoti už transportą atsakingam ministrui.

15 Pagrindinės bylos aplinkybėms taikytinos redakcijos 2009 m. vasario 27 d. *rozporządzenie Ministra Infrastruktury w sprawie warunków dostępu i korzystania z infrastruktury kolejowej* (Infrastruktūros ministro įsakymas dėl prieigos prie geležinkelių infrastruktūros ir jos naudojimo sąlygų) (*Dz. U.*, Nr. 35, 274 pozicija) 8 straipsnyje nurodyta:

„1. Apskaičiuodamas tarifus už planuojamą teikti geležinkelių infrastruktūrą valdytojas atsižvelgia į:

1) tiesiogines išlaidas, apimančias:

- a) priežiūros išlaidas;
- b) geležinkelio eismo valdymo išlaidas;
- c) nusidėvėjimą;

2) netiesiogines veiklos išlaidas, apimančias kitas pagrįstas infrastruktūros valdytojo išlaidas, nepaminėtas 1 ir 3 punktuose;

3) finansines išlaidas, susijusias su paskolų, valdytojo paimtų teikiamos infrastruktūros plėtros ir modernizavimo tikslams, tvarkymu;

4) nustatytus konkrečių linijų ir traukinių kategorijų, nurodytų 7 straipsnyje, eksploatacinius darbus.

2. Tarifas skiriasi atsižvelgiant į geležinkelio linijos kategoriją ir į traukinio bendrą bruto masę, t. y. mokestis didėja, kai didėja šie parametrai.“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

16 PKP PLK Lenkijoje yra infrastruktūros valdytoja, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2001/14 2 straipsnio h punktą. Šią bendrovę įsteigė *Polskie Koleje Państwowe S.A.*, kuri kartu su Valstybės išdu yra jos akcininkė.

17 KM yra valstybinė geležinkelių transporto įmonė, kurios akcijos priklauso *Województwo Mazowieckie* (Mazovijos vaivadija, Lenkija).

18 2009 m. gegužės 19 d. KM su Mazovijos vaivadija sudarė pamatinį susitarimą dėl regioninio keleivinio geležinkelių transporto viešųjų paslaugų teikimo šio subjekto teritorijoje. Šiame pamatiniame susitarime, be kita ko, buvo numatyta, kad visas su viešosios paslaugos teikimu susijusias išlaidas, viršijančias geležinkelių įmonės pajamas, kompensuoja Mazovijos vaivadija ir papildomai išmoka pagrįstą pelną.

19 2009–2010 m. ir 2010–2011 laikotarpiais PKP PLK ir KM sudarė sutartis dėl traukinio linijų naudojimo; pagal jas pirmoji suteikė antrajai prieigą prie geležinkelių infrastruktūros. PKP PLK nustatyti vienetiniai mokesčio, kurį turi mokėti KM, tarifai buvo patvirtinti UTK sprendimu.

- 20 Kadangi PKP PLK ir KM nesudarė jokio susitarimo dėl 2011–2012 m. ir 2012–2013 m. laikotarpių, UTK nustatė geležinkelių infrastruktūros suteikimo sąlygas.
- 21 2013 m. gegužės 30 d. Sprendime *Komisija / Lenkija* (C-512, EU:C:2013:338) Teisingumo Teismas pripažino, kad nepriėmusi priemonių, skirtų skatinti, kad geležinkelių infrastruktūros valdytojas mažintų infrastruktūros teikimo išlaidas ir prieigos mokesčių dydį, ir leidusi, kad apskaičiuojant mokesčius už minimalų paslaugų paketą ir prieigą prie geležinkelių infrastruktūros objektų būtų įtrauktos išlaidos, kurios negali būti laikomos tiesiogiai patirtomis dėl vežimo geležinkeliais paslaugų, Lenkijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal atitinkamai Direktyvos 2001/14 6 straipsnio 2 dalį ir 7 straipsnio 3 dalį.
- 22 Po šio teismo sprendimo paskelbimo KM su ieškiniu kreipėsi į *Sąd Okręgowy w Warszawie* (Varšuvos apygardos teismas, Lenkija), reikalaudama priteisti iš Valstybės išdo, kuriam atstovauja infrastruktūros ministras ir UTK pirmininkas, ir PKP PLK solidariai sumokėti 220 204 408,72 Lenkijos zlotų (PLN) (apie 48 mln. EUR) sumą su palūkanomis už žalą, kurią 2009/2010–2012/2013 m. traukinių tvarkaraščio galiojimo laikotarpiu patyrė dėl nepagrįsto apmokestinimo baziniu mokesčiu už minimalią prieigą prie geležinkelių infrastruktūros.
- 23 Grįsdama ieškinį KM teigė, kad infrastruktūros ministro įsakymas dėl prieigos prie geležinkelių infrastruktūros ir jos naudojimo sąlygų nesuderinamas su Direktyva 2001/14, kaip ją išaiškino Teisingumo Teismas 2013 m. gegužės 30 d. Sprendime *Komisija / Lenkija* (C-512/10, EU:C:2013:338), nes pagal šį ministro įsakymą buvo leidžiama apskaičiuojant mokesčius už minimalų paslaugų paketą ir prieigą prie infrastruktūros objektų įtraukti išlaidas, kurios negali būti laikomos tiesiogiai patirtomis dėl vežimo geležinkeliais paslaugų. KM taip pat rėmėsi nuostatomis, taikomomis dėl nepagrįstai sumokėtų sumų susigrąžinimo.
- 24 2016 m. kovo 24 d. sprendimu *Sąd Okręgowy w Warszawie* (Varšuvos apygardos teismas) atmetė ieškinį, be kita ko, motyvuodamas tuo, kad Direktyvoje 2001/14 geležinkelio įmonėms nebuvo suteikta subjektinė teisė mokėti nustatyto maksimalaus dydžio mokesčius už naudojimąsi geležinkelių infrastruktūra, todėl 2013 m. gegužės 30 d. Sprendimas *Komisija / Lenkija* (C-512/10, EU:C:2013:338) nereiškia, kad valdžios institucijos elgėsi neteisėtai, nes tariamai pažeistos Direktyvos 2001/14 nuostatos nebuvo pakankamai aiškios, kad galėtų kilti valstybės atsakomybė, ir galiausiai tuo, kad KM neteigė, jog ginčijamų UTK sprendimų neteisėtumas buvo konstatuotas pagal atitinkamą procedūrą.
- 25 2017 m. gruodžio 18 d. sprendimu *Sąd Apelacyjny w Warszawie* (Varšuvos apeliacinis teismas, Lenkija) atmetė KM apeliacinį skundą.
- 26 Šiuo klausimu minėtas teismas, be kita ko, pažymėjo, kad Direktyvoje 2001/14 nenumatytas konkretus mokesčio dydis ir kad bet kuriuo atveju iš 2013 m. gegužės 30 d. Sprendimo *Komisija / Lenkija* (C-512/10, EU:C:2013:338) nematyti, kad KM mokėti mokesčiai buvo per dideli.
- 27 KM dėl šio sprendimo pateikė kasacinį skundą *Sąd Najwyższy* (Aukščiausiasis Teismas, Lenkija).
- 28 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad, kiek tai susiję su mokesčiais už naudojimąsi infrastruktūra, iš 2013 m. gegužės 30 d. Sprendimo *Komisija / Lenkija* (C-512/10, EU:C:2013:338) matyti, kad Lenkijos Respublika netinkamai perkėlė Direktyvą 2001/14, visų pirma jos 7 straipsnio 3 dalį, o tai galėjo lemti žalą sukėlusią pasekmę – nepagrįstą dalies šio mokesčio sumokėjimą.

- 29 Vis dėlto šis teismas atkreipia dėmesį į tai, kad pagal minėtos direktyvos 30 straipsnį reguliavimo institucijai, be kita ko, tenka užduotis užtikrinti, kad infrastruktūros valdytojo nustatyti mokesčiai atitiktų šios direktyvos II skyriaus nuostatas ir būtų nediskriminaciniai.
- 30 Jis pažymi, kad 2017 m. lapkričio 9 d. Sprendime *CTL Logistics* (C-489/15, EU:C:2017:834), visų pirma jo 97 punkte, buvo padarytas svarbus patikslinimas dėl Direktyvos 2001/14 taikymo, nes Teisingumo Teismas, kiek tai susiję su mokesčių grąžinimu taikant civilinės teisės nuostatas, nusprendė, kad toks grąžinimas gali būti numatytas tik jeigu pagal nacionalinės teisės nuostatas mokesčių neteisėtumas buvo prieš tai konstatuotas reguliavimo institucijos ar šios institucijos sprendimo peržiūrą atlikusio teismo. Kitų teismų kišimasis į tarifų nustatymo kontrolę pakenktų vien minėtos institucijos vykdomai kontrolei.
- 31 Taigi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas, ar pareikšdama ieškinį dėl civilinės atsakomybės, kuriuo reikalauja atlyginti žalą, atsiradusią dėl netinkamo Direktyvos 2001/14 perkėlimo ir pasireiškusio geležinkelių mokesčio permoka, geležinkelio įmonė gali paduoti infrastruktūros valdytoją ir valstybę tiesiogiai į bendrosios kompetencijos civilinių bylų teismus, prieš tai neatlikus reguliavimo institucijos sprendimo teisminės kontrolės.
- 32 Be to, kiek tai susiję su valstybės atsakomybe už netinkamą Direktyvos 2001/14 perkėlimą, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pabrėžia, kad Teisingumo Teismo jurisprudencija, suformuota, be kita ko, 1996 m. kovo 5 d. Sprendime *Brasserie du pêcheur ir Factortame* (C-46/93 ir C-48/93, EU:C:1996:79), atrodo, leidžia, kad tokia atsakomybė kiltų remiantis nacionaline teise, kai šioje teisėje nustatytos sąlygos yra ne tokios griežtos kaip Sąjungos teisėje.
- 33 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pabrėžia, kad pagal Lenkijos teisę valstybės deliktinė atsakomybė apima ne tik akivaizdaus neteisėtumo atvejus; tuomet, kai nacionalinės teisės aktas prieštarauja Lenkijos konstitucijai, tarptautinei sutarčiai ar įstatymui ir kai žala atsirado nepriėmus norminio akto, kurį priimti įpareigoja teisės norma, ji kyla ir pagal Civilinio kodekso 417¹ straipsnio 1 ir 4 dalis konstatavus tokio nepriėmimo faktą.
- 34 Be to, kitaip nei numatyta Teisingumo Teismo jurisprudencijoje, valstybės atsakomybė pagal Civilinio kodekso 361 straipsnio 1 dalį gali kilti net ir tada, kai priežastinis ryšys tarp valstybės padaryto pažeidimo ir patirtos žalos yra netiesioginis.
- 35 Taigi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui neaišku, ar pagal Sąjungos teisę draudžiama, kad civilinę atsakomybę reglamentuojanti nacionalinė teisė privačių asmenų teisei reikalauti atlyginti žalą, patirtą dėl valstybės narės padaryto Sąjungos teisės pažeidimo, taikytų ne tokias griežtas sąlygas, nei numatyta Sąjungos teisėje.
- 36 Šiomis aplinkybėmis *Sąd Najwyższy* (Aukščiausiasis Teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:
- „1. Ar [Direktyvos 2001/14] nuostatos, visų pirma jos 4 straipsnio 5 dalis ir 30 straipsnio 1, 3, 5 ir 6 dalys, turėtų būti aiškinamos taip, kad pagal jas geležinkelio įmonei neleidžiama, netaikant reguliavimo institucijos sprendimo teisminės kontrolės, reikalauti žalos atlyginimo iš valstybės narės dėl netinkamo direktyvos įgyvendinimo esant tokiai situacijai, kai žalos atlyginimo elementą sudaro mokesčio už naudojimąsi geležinkelių infrastruktūra permoka?

2. Ar prielaida, kad teisė į žalos atlyginimą pagal Bendrijos teisę už netinkamą Europos Sąjungos teisės taikymą, ypač už netinkamą direktyvos įgyvendinimą ar jos neįgyvendinimą, egzistuoja tik tuo atveju, jei pažeista norma siekiama suteikti asmenims teisių, teisės pažeidimas yra kvalifikuotas (visų pirma ypač akivaizdus ir rimtas valstybės narės diskrecijos teisės įgyvendinant direktyvą pažeidimas), o priežastinis ryšys tarp pažeidimo ir žalos yra tiesioginio pobūdžio, prieštarauja valstybės narės reglamentavimo tvarkai, kuri tokiais atvejais pripažįsta teisę į žalos atlyginimą net esant ne tokioms griežtomis sąlygoms?“

Dėl prašymo atnaujinti žodinę proceso dalį

- 37 2021 m. liepos 1 d. *Rzecznik Praw Obywatelskich* (ombudsmenas, Lenkija) pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 83 straipsnį pateikė Teisingumo Teismo kanceliarijai motyvuotą prašymą atnaujinti žodinę proceso dalį.
- 38 Išklausęs generalinį advokatą, Teisingumo Teismas mano, kad tą dieną šis prašymas nebegalėjo būti pateiktas. Todėl jis turi būti atmetas.

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

- 39 Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2001/14 nuostatos, visų pirma jos 4 straipsnio 5 dalis ir 30 straipsnis, turi būti aiškinamos kaip draudžiančios, kad valstybės narės bendrosios kompetencijos teismas priimtų sprendimą dėl geležinkelio įmonės pareikšto ieškinio dėl valstybės atsakomybės už netinkamą šios direktyvos perkėlimą, lėmusį tariamą infrastruktūros mokesčio permoką infrastruktūros valdytojui, kai reguliavimo institucija ir prireikus teismas, kompetentingas nagrinėti ieškinius dėl šios institucijos sprendimų, dar nėra priėmę sprendimo dėl to mokesčio teisėtumo.
- 40 Pirmiausia primintina, kad Direktyvos 2001/14 4 straipsnio 1 dalies antroje pastraipoje numatyta, jog mokesčių už naudojimąsi geležinkelių infrastruktūra nustato ir renka infrastruktūros valdytojas, o jo 5 dalyje patikslinama, kad infrastruktūros valdytojas turi užtikrinti, jog taikant mokesčių rinkimo sistemą įvairioms geležinkelio įmonėms, panašioje rinkos dalyje teikiančioms lygiaverčio pobūdžio paslaugas, būtų nustatomi lygiaverčiai ir nediskriminaciniai mokesčiai, o faktiškai taikomi mokesčiai atitiktų tinklo nuostatuose nustatytas taisykles.
- 41 Direktyvos 2001/14 4 straipsnio 5 dalies nuostatomis įgyvendinami jos 11 ir 16 konstatuojamosiose dalyse nurodyti principai, pagal kuriuos mokesčių rinkimo ir pajėgumų paskirstymo sistemos turėtų visoms įmonėms užtikrinti vienodą ir nediskriminacinę prieigą prie infrastruktūros ir kiek galima labiau siekti teisingai ir nediskriminuojant patenkinti visų naudotojų ir vežimo rūšių poreikius, kad būtų sudarytos sąlygos sąžiningai konkurencijai teikiant geležinkelių paslaugas.

- 42 Šis vienodo požiūrio į geležinkelių įmones ir jų nediskriminavimo principas, įgyvendintas visų pirma šios direktyvos 9 straipsnio 5 dalyje, pagal kurią panašioms paslaugoms taikomos panašios nuolaidų sistemos, yra pagrindinis mokesčio už infrastruktūros naudojimą nustatymo ir susigrąžinimo kriterijus (šiuo klausimu žr. 2017 m. lapkričio 9 d. Sprendimo *CTL Logistics*, C-489/15, EU:C:2017:834, 47 punktą).
- 43 Taigi infrastruktūros valdytojai, kurie privalo nediskriminuodami nustatyti ir rinkti mokesčius, turi ne tik taikyti geležinkelių tinklo naudojimo sąlygas vienodai visiems tinklo naudotojams, bet ir prižiūrėti, kad faktiškai renkami mokesčiai atitiktų šias sąlygas (2017 m. lapkričio 9 d. Sprendimo *CTL Logistics*, C-489/15, EU:C:2017:834, 50 punktas).
- 44 Dėl reguliavimo institucijos pažymėtina, kad, kaip numatyta Direktyvos 2001/14 46 konstatuojamojoje dalyje, veiksmingam geležinkelių infrastruktūros valdymui bei tinkamam ir nediskriminaciniam naudojimui užtikrinti reikia įsteigti reguliavimo instituciją, kuri būtų atsakinga už šių Sąjungos teisės taisyklių taikymo priežiūrą ir, nepaisant teisminės kontrolės galimybės, veiktų kaip skundų nagrinėjimo institucija.
- 45 Taigi remiantis šios direktyvos 30 straipsnio 1 dalimi, valstybės narės privalo įsteigti tokią instituciją, kuriai pagal minėtos direktyvos 30 straipsnio 2 dalį pareiškėjas galėtų pateikti skundą, jeigu manytų, „kad su juo buvo neteisingai pasielgta, jis buvo diskriminuojamas arba kaip nors kitaip nukentėjo“. Remiantis pastarąja nuostata, šiuo klausimu pateiktas skundas, be kita ko, yra nukreiptas prieš infrastruktūros valdytojo sprendimus dėl mokesčių rinkimo sistemos arba mokesčių už naudojimąsi infrastruktūra, kuriuos pareiškėjas privalo arba gali turėti sumokėti, dydžio ar struktūros.
- 46 Be to, pagal šios direktyvos 30 straipsnio 3 dalį reguliavimo institucija užtikrina, kad infrastruktūros valdytojo nustatyti mokesčiai atitiktų šios direktyvos II skyriaus nuostatas ir būtų nediskriminaciniai.
- 47 Galiausiai pagal Direktyvos 2001/14 30 straipsnio 5 dalį reguliavimo institucija turi priimti sprendimą dėl visų jai pateiktų skundų, ir jos sprendimai privalomi visoms šalims, kurioms jie skirti, o pagal šios direktyvos 30 straipsnio 6 dalį valstybės narės turi užtikrinti, kad šiems sprendimams būtų taikoma teisminė kontrolė.
- 48 Nagrinėdamas ginčą, kai geležinkelių infrastruktūros naudotojas pateikė ieškinį bendrosios kompetencijos nacionaliniame teisme, siekdamas, kad būtų grąžinta dalis mokesčių, mokamų šios infrastruktūros valdytojui, Teisingumo Teismas nusprendė, kad šios nuostatos turi būti aiškinamos kaip draudžiančios nacionalinės teisės aktus, kuriuose numatyta mokesčių už geležinkelių infrastruktūros naudojimą teisingumo patikra, kurią konkrečiu atveju atlieka bendrosios kompetencijos teismai, ir galimybė prireikus pakeisti šių mokesčių dydį, neatsižvelgiant į reguliavimo institucijos vykdomą priežiūrą, numatytą šios direktyvos 30 straipsnyje (2017 m. lapkričio 9 d. Sprendimo *CTL Logistics*, C-489/15, EU:C:2017:834, 103 punktas).
- 49 Dėl tokių nacionalinės teisės aktų įvairūs nepriklausomų teismų sprendimai, galbūt ir nesuderinti aukštesnės instancijos teismų jurisprudencijoje, pakeičia vienintelę kompetentingos institucijos vykdomą kontrolę, o tai lemia dviejų nekoordinuojamų sprendimų priėmimo būdų taikymą, taip akivaizdžiai pažeidžiant Direktyvos 2001/14 30 straipsniu siekiamą tikslą (šiuo klausimu žr. 2017 m. lapkričio 9 d. Sprendimo *CTL Logistics*, C-489/15, EU:C:2017:834, 87 punktą).

- 50 Be to, reguliavimo institucijos sprendimai pagal Direktyvos 2001/14 30 straipsnio 5 dalį daro poveikį visoms suinteresuotosioms geležinkelių sektoriaus šalims – nesvarbu, ar tai būtų transporto įmonės, ar infrastruktūros valdytojai. Civilinių teismų priimami sprendimai, prireikus remiantis teisės aktuose, susijusiuose su mokesčių apskaičiavimu, nustatytais kriterijais, savo ruožtu daro poveikį tik ginčų, kuriuos nagrinėja šie teismai, šalims (šiuo klausimu žr. 2017 m. lapkričio 9 d. Sprendimo *CTL Logistics*, C-489/15, EU:C:2017:834, 94 punktą).
- 51 Taigi prieigos leidimą turintis subjektas, kuris bendrosios kompetencijos teismuose pareiškia ieškinį dėl infrastruktūros valdytojo veiksmų, siekdamas užginčyti mokesčio dydį, galėtų neišvengiamai įgyti pranašumą prieš savo konkurentus, kurie tokio ieškinio nepareišké, o tai keltų pavojų tikslui užtikrinti sąžiningą konkurenciją geležinkelių paslaugų teikimo sektoriuje (šiuo klausimu žr. 2017 m. lapkričio 9 d. Sprendimo *CTL Logistics*, C-489/15, EU:C:2017:834, 95 ir 96 punktus).
- 52 Šio sprendimo 48–51 punktuose nurodyta jurisprudencija visiškai taikoma pagrindinėje byloje.
- 53 Kadangi KM prašo grąžinti tariamą mokesčių permoką Lenkijos infrastruktūros valdytojui PKP PLK dėl to, kad buvo netinkamai perkelta Direktyva 2001/14, visų pirma jos 7 straipsnio 3 dalis, skirta mokesčių rinkimo principams, jos ieškinys bendrosios kompetencijos civilinių bylų teismuose turi būti laikomas tiesiogiai susijusiu su infrastruktūros valdytojo pirma nustatyto individualaus mokesčio dydžio ginčijimu.
- 54 Pripažinus, kad bendrosios kompetencijos teismai gali nagrinėti tokį ginčą, reguliavimo institucijai ir galbūt teismui, kompetentingam nagrinėti ieškinius dėl šios institucijos sprendimų, pagal Direktyvos 2001/14 30 straipsnio 3, 5 ir 6 dalis nenusprendus dėl aptariamų mokesčių teisėtumo ir prireikus nesiėmus būtinų priemonių galimam jų neteisėtumui pašalinti, būtų paneigta reguliavimo institucijos užduotis, o kartu ir šios direktyvos 30 straipsnio veiksmingumas.
- 55 Tai reiškia, kad bendrosios kompetencijos teismas negali priimti sprendimo dėl reikalavimų pagal ieškinį dėl atsakomybės, susijusį su tariamai klaidingu Direktyvos 2001/14 perkėlimu, reguliavimo institucijai ar teismui, kompetentingam nagrinėti ieškinius dėl jos sprendimų, prieš tai nepareiškus nuomonės dėl tame bendrosios kompetencijos teisme ginčijamų tinklo valdytojo sprendimų teisėtumo. Taigi ši procesinė tvarka, taikoma ieškiniams, skirtiems užtikrinti, kad asmenys, remdamiesi Sąjungos teise, galėtų prisiteisti žalos, patirtos valstybei narei pažeidus šios direktyvos nuostatas, atlyginimą, patenka į šios direktyvos, o ne į minėtos valstybės narės procesinės autonomijos sritį.
- 56 Vis dėlto rašytinėse pastabose KM tvirtino, kad individualaus mokesčio dydžio praktiškai negalėjo ginčyti nacionalinėje reguliavimo institucijoje. Kaip nusprendė *Naczelny Sąd Administracyjny* (Vyriausiasis administracinis teismas, Lenkija), šioje institucijoje pateikus skundą ta institucija nebent galėtų jį peržiūrėti, tačiau negalėtų būti pradėta administracinės procedūra, per kurią minėta institucija turėtų kompetenciją spręsti ginčą tarp aptariamąs geležinkelio įmonės, kuri turėtų šalies statusą, ir infrastruktūros valdytojo. Taigi geležinkelio įmonės, kurios gali pateikti apeliacinį skundą tik dėl tokios kontrolės rezultato, būtų priverstos žalos atlyginimo reikalauti civiliniuose bendrosios kompetencijos teismuose.
- 57 Net jeigu tokia aplinkybė būtų įrodyta, o tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, atsižvelgiant išdėstytas mintis, primintina, kad Direktyvos 2001/14 30 straipsnio 2, 5 ir 6 dalyse yra įtvirtinta geležinkelio įmonės teisė kreiptis į

reguliuavimo instituciją siekiant ginčyti individualių mokesčių, kuriuos nustato infrastruktūros valdytojas, dydį ir prireikus į atitinkamai kompetentingą teismą siekiant šios įstaigos priimto sprendimo teisminės kontrolės.

- 58 Šiuo požiūriu pabrėžtina, kad Direktyvos 2001/14 30 straipsnio 2, 5 ir 6 dalies nuostatos yra besąlyginės ir pakankamai aiškios, todėl veikia tiesiogiai (žr. pagal analogiją 2020 m. gegužės 14 d. Sprendimo *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság*, C-924/19 PPU ir C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, 288 punktą). Taigi šios nuostatos privalomos visoms valstybių narių institucijoms, t. y. ne tik nacionaliniams teismams, bet ir visoms administracijos institucijoms, įskaitant decentralizuotas institucijas, ir šios institucijos privalo jas taikyti (2019 m. kovo 5 d. Sprendimo *Eesti Pagar*, C-349/17, EU:C:2019:172, 90 punktas).
- 59 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pirmąjį klausimą reikia atsakyti taip: Direktyvos 2001/14 nuostatos, visų pirma jos 4 straipsnio 5 dalis ir 30 straipsnis, turi būti aiškinamos kaip draudžiančios, kad valstybės narės bendrosios kompetencijos teismas priimtų sprendimą dėl geležinkelio įmonės pareikšto ieškinio dėl valstybės atsakomybės už netinkamą šios direktyvos perkėlimą, lėmusį tariamą infrastruktūros mokesčio permoką infrastruktūros valdytojui, kai reguliuavimo institucija ir prireikus teismas, kompetentingas nagrinėti ieškinius dėl šios institucijos sprendimų, dar nėra priėmę sprendimo dėl to mokesčio teisėtumo. Šios direktyvos 30 straipsnio 2, 5 ir 6 dalys turi būti aiškinamos kaip reikalaujančios, kad priegigos leidimą turinti geležinkelio įmonė turėtų teisę ginčyti infrastruktūros valdytojo nustatytų individualių mokesčių dydį reguliuavimo institucijoje, kad ši institucija priimtų sprendimą dėl tokio mokesčio ginčijimo ir kad šiam sprendimui galėtų būti taikoma atitinkamai kompetentingo teismo kontrolė.

Dėl antrojo klausimo

- 60 Antruoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Sąjungos teisė turi būti aiškinama kaip draudžianti, kad civilinę atsakomybę reglamentuojanti nacionalinė teisė privačių asmenų teisei reikalauti atlyginti žalą, patirtą dėl valstybės narės padaryto Sąjungos teisės pažeidimo, taikytų ne tokias griežtas sąlygas, nei numatyta Sąjungos teisėje.
- 61 Šiuo klausimu primintina, kad Teisingumo Teismas yra ne kartą nusprendęs, jog teisė į žalos atlyginimą pagal Sąjungos teisę suteikiama, jeigu tenkinamos trys sąlygos, t. y. pažeista teisės norma siekiama suteikti privatiems asmenims teisių, pažeidimas yra pakankamai kvalifikuotas ir galiausiai yra tiesioginis ryšys tarp valstybei nustatytos pareigos pažeidimo ir nukentėjusių asmenų patirtos žalos (1996 m. kovo 5 d. Sprendimo *Brasserie du pêcheur ir Factortame*, C-46/93 ir C-48/93, EU:C:1996:79, 51 punktas ir 2019 m. liepos 29 d. Sprendimo *Hochtief Solutions Magyarország Fióktelepe*, C-620/17, EU:C:2019:630, 35 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 62 Pažymėtina, kad Teisingumo Teismas taip pat yra ne kartą nusprendęs, jog trys pirmesniame punkte nurodytos sąlygos neužkerta kelio tam, kad valstybės atsakomybė pagal nacionalinę teisę kiltų ne tokiomis griežtomis sąlygomis (šiuo klausimu žr. 1996 m. kovo 5 d. Sprendimo *Brasserie du pêcheur ir Factortame*, C-46/93 ir C-48/93, EU:C:1996:79, 66 punktą; 2006 m. rugsėjo 12 d. Sprendimo *Eman ir Sevinger*, C-300/04, EU:C:2006:545, 69 punktą ir 2019 m. liepos 29 d. Sprendimo *Hochtief Solutions Magyarország Fióktelepe*, C-620/17, EU:C:2019:630, 37 ir 38 punktus ir nurodytą jurisprudenciją).

- 63 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į antrąją klausimą reikia atsakyti taip: Sąjungos teisė turi būti aiškinama kaip nedraudžianti, kad civilinę atsakomybę reglamentuojanti nacionalinė teisė privačių asmenų teisei reikalauti atlyginti žalą, patirtą dėl valstybės narės padaryto Sąjungos teisės pažeidimo, taikytų ne tokias griežtas sąlygas, nei numatyta Sąjungos teisėje.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 64 Kadangi šis procesas pagrindinių bylų šalims yra vienas iš etapų prašymus priimti prejudicinį sprendimą pateikuso teismo nagrinėjamosiose bylose, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (penktoji kolegija) nusprendžia:

- 1. 2001 m. vasario 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/14/EB dėl geležinkelių infrastruktūros pajėgumų paskirstymo ir mokesčių už naudojimąsi geležinkelių infrastruktūra ėmimo, iš dalies pakeistos 2007 m. spalio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2007/58/EB, nuostatos, visų pirma jos 4 straipsnio 5 dalis ir 30 straipsnis, turi būti aiškinamos kaip draudžiančios, kad valstybės narės bendrosios kompetencijos teismas priimtų sprendimą dėl geležinkelio įmonės pareikšto ieškinio dėl valstybės atsakomybės už netinkamą šios direktyvos perkėlimą, lėmusį tariamą infrastruktūros mokesčio permoką infrastruktūros valdytojui, kai reguliavimo institucija ir prireikus teismas, kompetentingas nagrinėti ieškinius dėl šios institucijos sprendimų, dar nėra priėmę sprendimo dėl to mokesčio teisėtumo.**

Direktyvos 2001/14, iš dalies pakeistos Direktyva 2007/58, 30 straipsnio 2, 5 ir 6 dalys turi būti aiškinamos kaip reikalaujančios, kad prieigos leidimą turinti geležinkelio įmonė turėtų teisę ginčyti infrastruktūros valdytojo nustatytų individualių mokesčių dydį reguliavimo institucijoje, kad ši institucija priimtų sprendimą dėl tokio mokesčių ginčijimo ir kad šiam sprendimui galėtų būti taikoma atitinkamai kompetentingo teismo kontrolė.

- 2. Sąjungos teisė turi būti aiškinama kaip nedraudžianti, kad civilinę atsakomybę reglamentuojanti nacionalinė teisė privačių asmenų teisei reikalauti atlyginti žalą, patirtą dėl valstybės narės padaryto Sąjungos teisės pažeidimo, taikytų ne tokias griežtas sąlygas, nei numatyta Sąjungos teisėje.**

Parašai.